

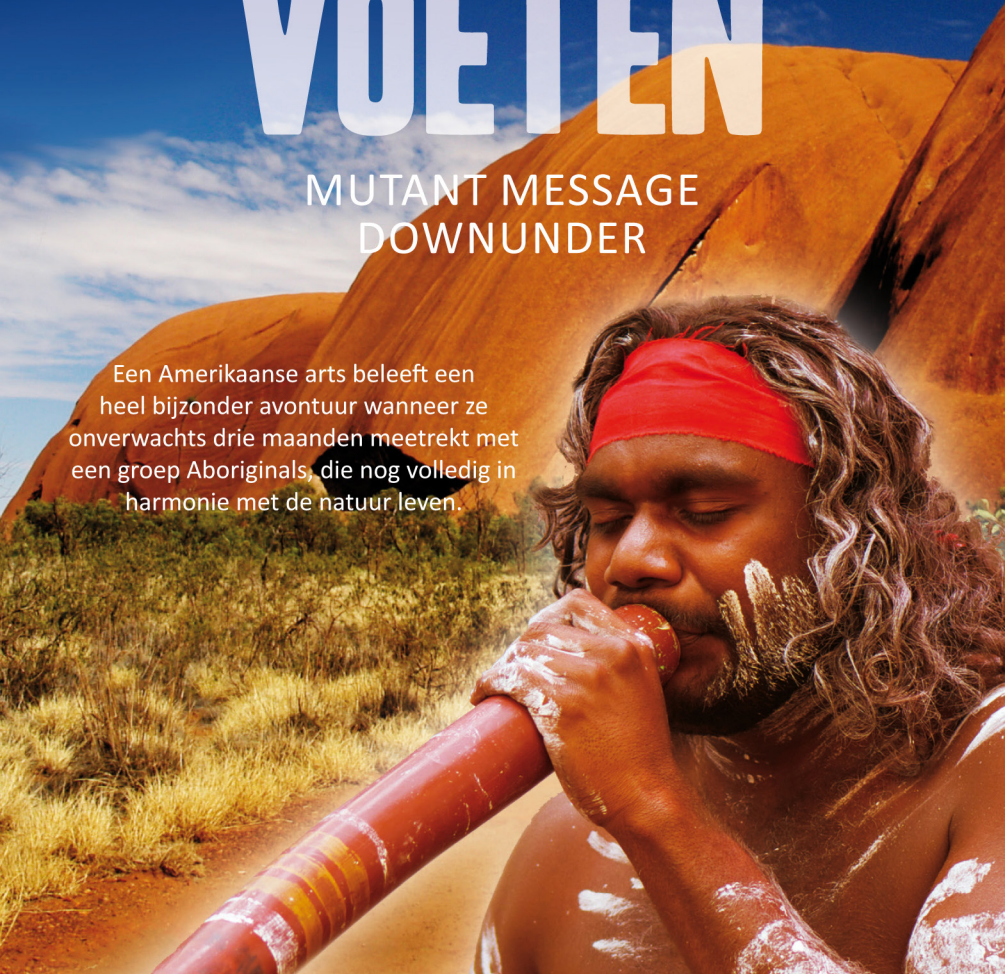
Jubileumeditie – al 25 jaar een bestseller

MARLO MORGAN

AUSTRALIË OP BLOTE VOETEN

MUTANT MESSAGE
DOWNUNDER

Een Amerikaanse arts beleeft een heel bijzonder avontuur wanneer ze onverwachts drie maanden meetrekt met een groep Aboriginals, die nog volledig in harmonie met de natuur leven.

Over het boek

Marlo Morgan krijgt een unieke kans een buitengewone reis te maken, waarmee een levenslange wens in vervulling gaat. Ze gaat in op wat een onschuldige uitnodiging voor een feestlunch lijkt te zijn, maar wat uitmondt in een trektocht van drie maanden op blote voeten door het meest ontoegankelijke deel van Australië.

Met een groep van zo'n zestig aboriginals gaat Marlo op *walkabout*, een trektocht zonder een van tevoren vastgesteld doel en zonder tijdslimiet. Al haar aardse bezittingen moet ze afgeven. Als bescherming tegen de brandende zon krijgt ze niet meer dan een simpele lap om zich heen. Het eten bestaat voornamelijk uit larven, rupsen en andere insecten. Ondanks haar onervarenheid wordt ze na een paar weken aangewezen als leidster van de groep. Prompt moet de groep, die zonder bagage reist, het dagenlang zonder voedsel of water stellen...

De aboriginals beschouwen zichzelf als oermensen en zien westerlingen als afwijkingen, 'mutanten'. Marlo ontdekt tijdens de tocht dat deze benaming heel toepasselijk is. Ook begint ze te begrijpen waarom de aboriginals bewust niet in de westerse samenleving willen integreren. Ze krijgt van deze fascinerende en zwijgzame mensen een ontroerende en inspirerende boodschap mee. Voor alle 'mutanten'...

Over de auteur

Marlo Morgan (1937) is een Amerikaanse schrijfster en gepensioneerd arts. Ze woont in Lee's Summit, Missouri. Haar eerste roman, *Australië op blote voeten*, stond eenendertig weken op de *New York Times*-bestsellerlijst en werd gepubliceerd in vierentwintig landen.

Bezoek www.levboeken.nl voor informatie over al onze boeken.
Volg @Levboeken op Twitter en bezoek onze Facebook-pagina:
www.facebook.com/Levboeken.

Marlo Morgan

Australië op blote voeten

Oorspronkelijke titel
Mutant Message Down Under
© 1995 by Marlo Morgan
All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.

Vertaling
Rie Neehus
Omslagontwerp
Pinta Grafische Producties
© 1995 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN 978 94 005 0494 3
NUR 350

33e druk, juni 2014

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Dit boek is opgedragen aan mijn moeder,
mijn kinderen, Carri en Steve,
mijn schoonzoon, Greg,
mijn kleinzoons, Sean Janning en Michael Lee,
en bovenal aan mijn vader.

Woordenlijst

Aboriginal	oerbewoner, oorspronkelijke bewoner van het Australische continent
mutant	door mutatie ontstaan individu, Aboriginals noemen westerlingen mutanten
walkabout	periode waarin de Aboriginals door het land trekken, voor onbepaalde tijd en (meestal) met een onbekende bestemming
outback	het onherbergzame binnenland van Australië
spinifex	soort helmgras
billabong	plaats waar water wordt gevonden
kookaburra	inheemse vogel
wiltja	tijdelijk afdak van bladeren en takken
yam	broodvrucht
didgeridoo	inheems, op fluit lijkend muziekinstrument

Inhoud

	Inleiding: tien jaar later	11
	Van de auteur aan de lezer	15
1	Eregast	19
2	Op de proef gesteld	27
3	Natuurlijk schoeisel	35
4	Op uw plaats, klaar, af!	40
5	Hogerop	50
6	Feestmaal	58
7	Sociale zekerheid	65
8	Draadloze telefoon	74
9	Woestijnhoed	79
10	Sieraden	85
11	Jus	88
12	Levend begraven	97
13	Genezing	101
14	Totems	111
15	Vogels	115
16	Naaien	117
17	Muziekmedicijn	121
18	Droomvanger	125
19	Verrassingsdiner	131
20	Mieren zonder chocoladelaagje	135
21	Voorop	142
22	Mijn gelofte	150
23	Droomtijd onthuld	156

24	Archieven	166
25	Opdracht	171
26	Niet gefeliciteerd met je verjaardag	174
27	Uitgevaagd	177
28	Doop	181
29	Vrijgelaten	185
30	Eind goed, al goed?	188
	Dankbetuigingen	198

De mens heeft het web des levens niet geweven,
hij is niet meer dan een draadje ervan.
Alles wat hij het web aandoet, doet hij zichzelf aan.
Amerikaans opperhoofd Seattle

De enige manier om een proef af te leggen is die te
ondergaan. Het is onvermijdelijk.
Stamoudste Zwarte Koningszwaan

Pas nadat de laatste boom is omgehakt.
Pas nadat de laatste rivier is vergiftigd.
Pas nadat de laatste vis is gevangen.
Pas dan zul je erachter komen dat je geld niet kunt eten.
Wijsheid van de Cree-indianen

Met lege handen geboren,
met lege handen gestorven.
Ik heb de volheid van het leven aanschouwd.
Met lege handen.

Marlo Morgan

Inleiding: tien jaar later

Tijdens de jaren sinds de eerste publicatie is het boek de hele wereld over gereisd en vertaald in meer dan twintig talen. Gedurende deze periode heb ook ik, als auteur van dit boek, veel gereisd, samen met mijn goede vriend Burnam Burnam, de stamoudste van de Wurundjeri, die met me op het podium heeft gestaan om lezingen te houden en boeken te signeren, in Amerika en Europa.

In 2001 keerde ik, als gevolg van dit boek, terug naar Australië, opgeroepen door de machtigste vrouwelijke Aboriginalleider van het continent, Alice Kelly. Zij is stamoudste, bewaarster van de wetten en de kennis van haar volk, de Mutthi Mutthi in zuidoostelijk Nieuw-Zuid-Wales, en behoedster van het erfgoed van Willandra Lakes. Zij bekrachtigde mijn werk, nam me mee naar de geboorteboom waar ze geboren werd, en riep mijn hulp in bij haar pogingen om uit het museum de stoffelijke resten terug te krijgen van een oude prinses die werd aangeduid als de Vrouwe van Lake Mungo. Ik voelde me bevoorrecht dat ik gesprekken mocht voeren met deze wijze leidster, waarin ze de wijsheid van Aboriginalvrouwen met me deelde, en ik was vereerd toen ze me een waardige, betrouwbare bewaarster van de heilige levenswijze noemde.

Ik herinner me dat Alices doordringende, zwarte ogen intens naar me keken toen ik een vraag die ze gesteld had, beant-

woordde. ‘Hoeveel betekenis heeft dit boek gehad voor het leven van de lezers? Hebben de gedachten van het woestijnvolk, dat slechts zijn eigen taal spreekt en nooit de veilige omgeving van zijn eigen land verlaat, werkelijk de harten en zielen van mensen buiten hun wereld geraakt?’

Ik vertelde haar over een echtpaar in Canada, beiden aan een rolstoel gebonden. Ze hadden het boek gelezen en waren diep getroffen door het concept van spelen waarbij het niet gaat om winnen – spelen zonder verliezers, waarbij iedereen het gevoel krijgt dat hij succes heeft. Ze bedachten en vervaardigden bordspelen voor kinderen, die ze begonnen te verspreiden om dit doel te bereiken. Door het succes van de spelletjes kunnen ze nu in hun eigen onderhoud voorzien, en hebben ze duizenden jonge mensen de gelegenheid geboden de waarde te leren kennen van situaties waarin iedereen winnaar is.

Ik leerde Lyle W. kennen toen ik als gastspreker was uitgenodigd voor een cursus in een Amerikaanse gevangenis. Daar werd gevierd dat een programma voor een positieve beeldvorming van gevangenen werd afgesloten, waarbij boodschappen uit het boek waren gebruikt. In haar eentje heeft Lyle honderden mensen geholpen die onze maatschappij al had afgeschreven. Voor de zoveelste keer was ik getuige van een voorval dat mijn gedicht dat voor in het boek staat afgedrukt, zo goed samenvat: ‘Met lege handen geboren, met lege handen gestorven, ik heb de volheid van het leven aanschouwd. Met lege handen.’

Tijdens een signersessie vertelde een alleenstaande vader me dat hij het contact met een van zijn twee jonge dochters had verloren. Het gezin was in therapie gegaan, maar de relatie bleef verstoord. Toen lasen de meisjes dit boek en vertelden ze hun vader over het idee dat iedereen bij zijn geboorte een naam krijgt, maar dat naarmate een persoon zich ontwikkelt, hij de naam misschien ontgroeit, en dat het voor die persoon mogelijk zou moeten zijn een toepasselijker naam te kiezen die een afspiegeling is van wie hij gelooft dat hij op dat mo-

ment is. Hoewel het deze man, een heel macho type, een mal spelletje leek, deed hij mee met dit uitheemse gebruik en omdat hij sheriff was noemde hij zichzelf voortaan Scherpschutter. Zijn lievelingsdochter, die altijd met hem naar de schietbaan ging, noemde zich voortaan In de Roos. Het kind dat hij als afwijzend en onverantwoordelijk beschouwde koos de naam Dromend van Zonneschijn. Hij zei dat het een snelle en onschatbare sleutel was om begrip te kweken en om de problemen in hun relatie op te lossen. Hij en de dochter met wie hij geen contact meer had konden zich met elkaar verzoenen, nadat hij alle dingen begreep die ze niet hardop had uitgesproken.

Een andere vrouw vertelde me dat ze haar stervende moeder in haar armen had gehouden terwijl ze voor de derde maal luisterden naar het op de band opgenomen boek. Ze bedankte me omdat haar moeder voor het eerst in haar leven innerlijke vrede leek te hebben gevonden. Haar laatste woorden waren een citaat uit het boek: 'Voor eeuwig is een lange, lange tijd. Ik ben voor eeuwig.'

Ik bracht Alice op de hoogte van een massa kleine voorvallen. Klein, maar daarom niet minder betekenisvol. Ik vertelde haar over pakjes met brieven en tekeningen die ik ontvangen had van schoolkinderen, die beschreven hoe ze over een andere cultuur dachten, en een gezamenlijk album van een school voor gehandicapten, waarin ieder kind zijn eigen reis naar de outback met me deelde. Er zijn mensen die een andere loopbaan hebben gekozen omdat het boek hen inspireerde op te houden hun tijd te verdoen met werk waaraan ze een hekel hadden, en in plaats daarvan een manier te zoeken om iets aan de maatschappij bij te dragen door de kost te verdienen terwijl ze werkten aan iets wat ze echt prettig vonden om te doen. Dikwijls beschreven lezers het als het laagje vernis van hun leven krabben om erachter te komen waar het voor hen werkelijk op aankwam.

Er is in onze wereld veel gebeurd tussen 1994 en 2004. Drie

mensen van wie ik heel veel hield hebben ons verlaten en zijn de Droomwereld binnengegaan om terug te keren naar de Eeuwigheid: Burnam Burnam, Alice Kelly, en mijn zoon Steve. Maar in 1996 kreeg ik uit de Droomwereld het geschenk van een nieuwe kleindochter, Karlee.

Wij, als individu, en de collectieve wereld krijgen voortdurend uitdagingen aangereikt en kansen om spirituele lessen te leren. Ik weet niet zeker of we tien jaar later een vreedzamer, verantwoordelijker menselijk ras zijn, maar er bestaat hernieuwde belangstelling om ons milieu te beschermen, om beter begrip te kweken voor andere culturen, en om naar een wereld zonder oorlogen toe te werken. Ik ben slechts een van de velen die leren in de westerse maatschappij te leven en daar toch de spirituele idealen van een oud volk bij te betrekken. Ik hoop dat u bij het lezen van dit verhaal – voor het eerst of opnieuw – hernieuwde inspiratie zult opdoen van het Echte Volk.

Van de auteur aan de lezer

Dit boek is achteraf geschreven en is ingegeven door eigen ondervindingen. Zoals u zult begrijpen, had ik geen aantekenboekje bij de hand. Het boek wordt verkocht als een roman om de kleine stam oerbewoners te beschermen tegen juridische verwickelingen. Ik heb details weggelaten om vrienden die onbekend wensen te blijven, tegemoet te komen en om de geheime locatie van onze gewijde plaats veilig te stellen.

Ik heb u een gang naar de openbare bibliotheek bespaard door belangrijke historische informatie in het boek op te nemen. Ik kan u ook de reis naar Australië besparen. De situatie waarin Aboriginals in onze moderne tijd leven, kunt u vinden in elke West-Europese stad: mensen met een donkere huidkleur die in hun eigen wijk leven, meer dan de helft van hen met een bijstandsuitkering. Degenen die werk hebben, verrichten de eenvoudigste arbeid die er te doen valt. Hun cultuur lijkt verloren gegaan. Evenals de Amerikaanse indianen zijn de Aboriginals gedwongen op een bepaalde plek te wonen en al generaties lang is het hun verboden hun heilige rituelen uit te voeren.

Waar ik u niet tegen in bescherming kan nemen, is hun boodschap aan de mutanten!

Amerika, Afrika en Australië schijnen te proberen de onder-

linge relaties tussen de rassen te verbeteren. Maar ergens in het dorre hart van de outback is nog een trage, gestage, oeroude hartenklop over, een unieke groep mensen, die zich niet bezighoudt met racisme, maar die zich alleen bekommert om andere mensen en het milieu. Het begrijpen van die hartenklop wil zeggen: beter begrijpen wat mens-zijn betekent.

Dit manuscript was een onopvallend, in eigen beheer uitgegeven werk dat controversieel werd. Nadat u het hebt gelezen, zijn er verschillende conclusies mogelijk. Het zou erop kunnen lijken dat de man die ik aanduid als mijn tolk, zich de afgelopen jaren niet heeft gehouden aan de wetten en voorschriften van de regering: volkstelling, belastingen, stemplicht, gebruik van land, vergunningen voor mijnbouw, aangiften bij de burgerlijke stand en dergelijke. Hij heeft wellicht ook andere stamgenoten aangezet tot niet-nakoming van deze regels. Men heeft mij gevraagd deze man in de openbaarheid te brengen, en met een groep de woestijn in te trekken langs de route die wij hebben gelopen. Ik heb geweigerd. Men zou dus ook kunnen concluderen dat ik óf schuldig ben aan het helpen van deze mensen om zich niet aan de wet te houden, óf, omdat ik niet voor de dag ben gekomen met de leden van de stam, een leugenaar ben en dat dat volk niet bestaat.

Mijn antwoord is: ik spreek niet voor de Australische aboriginals. Ik spreek slechts voor een klein volk, diep in de outback, dat wordt aangeduid als het Wilde Volk of De Ouden. Ik heb hen weer bezocht en ben vlak voor het einde van het jaar 1993 naar Amerika teruggekeerd. Ik heb opnieuw hun zegen en hun goedkeuring gekregen voor de wijze waarop ik deze opdracht vervul.

Tot u, lezer, zou ik willen zeggen: het blijkt dat sommige mensen alleen maar beziggehouden willen worden. Dus als u een van die mensen bent: alstublieft, lees, geniet ervan en wandel weg, zoals u dat na elke goede voorstelling zou doen. Voor u is het pure fictie en u zult niet teleurgesteld worden, u krijgt waar voor uw geld.

Als u daarentegen iemand bent die de boodschap verstaat, dan zal deze luid en duidelijk bij u overkomen. U zult het voelen in uw innerlijk, in uw hart, uw hoofd en het merg van uw beenderen. Want u zou het net zo goed zelf geweest kunnen zijn die werd uitgekozen voor deze *walkabout*, en geloof me, ik heb vele malen gewenst dat het zo was.

We hebben allemaal onze ervaringen in onbekende gebieden die we moeten doormaken; de mijne waren toevallig letterlijk in het Onbekende. Maar ik deed wat u zou hebben gedaan, mét of zonder schoenen.

Moge dit volk uw hart raken, terwijl uw vingers deze bladzijden omslaan. Mijn woorden zijn in het Engels, maar hun waarheid is geluidloos.

Mijn voorstel is dat u de boodschap proeft, geniet van datgene wat goed voor u is, en de rest uitspuwt. Dat is tenslotte de wet van het heelal.

Volgens de traditie van het woestijnvolk heb ik een nieuwe naam aangenomen om een nieuw talent aan te duiden.

Hoogachtend,

Reizende Tong

I

Eregast

Er had een waarschuwing moeten zijn maar ik merkte niets. De gebeurtenissen waren al op gang gebracht. De roofdieren zaten, kilometers ver weg, op hun prooi te wachten. Aan de bagage die ik een uur tevoren had uitgepakt, zou morgen een label 'niet afgehaald' worden gehangen en ze zou maandenlang worden opgeslagen. Ik zou gewoon nóg zo'n Amerikaan zijn die in het buitenland verdween.

Het was een drukkende ochtend in oktober. Ik stond voor het Australische vijfsterrenhotel en tuurde de oprit af, op zoek naar een onbekende koerier. Mijn hart ontving geen enkele waarschuwing, integendeel, het zong. Ik voelde me zo goed, zo opgewonden, zo succesvol en op alles voorbereid. Inwendig wist ik het: vandaag is het mijn dag.

Een jeep zonder kap kwam aanrijden over de rondlopende toegangsweg. Ik herinner me dat ik de banden hoorde sissen op het gloeiend hete wegdek. De fijne nevel die over de helderrode bloemen langs de weg werd gespreid, viel op het roestige metaal. De jeep stopte en de chauffeur, een Aboriginal van een jaar of dertig, keek naar me. 'Kom,' wenkte zijn zwarte hand. Hij zocht een blonde Amerikaanse en ik verwachtte te worden opgehaald om een stambijeenkomst van oerbewoners mee te maken. Onder de kritische, blauwe ogen en de afkeu-

rende houding van de geüniformeerde portier kwamen we stilzwijgend overeen dat we een afspraak hadden.

Nog voordat ik op mijn hoge hakken onhandig in de terreinwagen klom, was het overduidelijk dat ik te netjes gekleed was. De jonge chauffeur droeg een korte broek en een goor wit T-shirt; zijn blote voeten staken in tennisschoenen. Toen me werd meegedeeld dat er voor vervoer naar de bijeenkomst zou worden gezorgd, had ik aangenomen dat het een gewone auto zou zijn, misschien wel een Holden, de trots van de Australische auto-industrie. Ik had er nooit op gerekend dat hij met een open vervoermiddel zou komen aanzetten. In ieder geval was ik liever te netjes dan te eenvoudig gekleed om naar de vergadering te gaan en naar mijn erelunch.

Ik stelde me voor. Hij knikte alleen maar en deed alsof hij al precies wist wie ik was. De portier bekeek ons met gefronste wenkbrauwen toen we hem passeerden. We reden door de straten van de kustplaats langs rijen huizen met een veranda ervoor, ijssalons annex snackbars en cementen speelplaatsen zonder gras. Toen we over een rotonde scheurden waar zes wegen op uitkwamen, hield ik de handgreep van het portier stevig vast. Eenmaal in de juiste rijrichting gekomen, hadden we de zon in de rug. Mijn pas gekochte, perzikkleurige mantelpakje met bijpassende zijden blouse voelde nu al onbehaaglijk warm aan. Ik dacht dat het gebouw aan de andere kant van de stad zou zijn, maar dat had ik mis. We reden de hoofdweg op die evenwijdig aan de zee loopt. Deze bijeenkomst was blijkbaar buiten de stad, verder weg van het hotel dan ik had verwacht. Ik trok mijn jasje uit en bedacht dat het dom was geweest om niet meer vragen te stellen. Gelukkig had ik een borstel in mijn tas en mijn geblondeerde haar dat tot op mijn schouders reikte, was opgestoken in een modieuze wrong.

Vanaf het moment dat ik het telefoontje kreeg, was mijn nieuwsgierigheid niet verminderd, hoewel ik niet kon zeggen dat ik echt verrast was toen er gebeld werd. Tenslotte had ik andere openlijke dankbetuigingen ontvangen en dit project

was een groot succes geweest. Mijn werk met in de stad wonende, halfbloed Aboriginalvolwassenen die openlijk zelfmoordneigingen aan den dag hadden gelegd, en voor wie ik een doel in het leven en financieel succes had gecreëerd, moest vroeg of laat worden opgemerkt. Wat me wel verbaasde, was dat de stam waarvan de uitnodiging afkomstig was, op 3200 kilometer afstand aan de andere kant van het continent leefde, maar ik wist heel weinig van de oerbewoners van Australië, afgezien van wat losse opmerkingen die ik zo nu en dan had opgevangen. Ik wist niet of ze onderling sterk samenhangen of dat er, zoals bij de oorspronkelijke bewoners van Noord-Amerika, grote verschillen tussen de stammen bestonden en ze verschillende talen spraken.

Wat ik me werkelijk afvroeg, was wat ik zou krijgen: weer een houten wandbord met inscriptie dat ik naar Kansas City zou sturen om het daar te laten opslaan, of misschien alleen maar een boeket? Nee, geen bloemen bij deze temperatuur van 38 graden Celsius. Die zouden de terugreis niet overleven. De chauffeur was, zoals afgesproken, precies om twaalf uur 's middags gekomen. Dus ik wist dat het een lunchbijeenkomst zou zijn en ik vroeg me af wat er tijdens een stambijeenkomst geserveerd zou worden. Ik hoopte dat het geen traditioneel Australisch eten zou zijn, verzorgd door een cateringbedrijf. Misschien hadden ze wel een lopend buffet, dan zou ik voor het eerst echte Aboriginalgerechten kunnen proeven. Ik hoopte dat ik een tafel zou aantreffen die vol stond met kleurige schotels.

Dit ging een geweldige, unieke ervaring worden en ik verheugde me op een gedenkwaardige dag. In de handtas die ik speciaal voor vandaag had gekocht, zaten een 35mm-camera en een kleine cassetterecorder. Ze hadden niets gezegd over microfoons of schijnwerpers of dat ik een toespraak zou moeten houden, maar ik was in ieder geval voorbereid. Vooruitdenken was een van mijn goede eigenschappen. Tenslotte was ik nu vijftig jaar en ik had genoeg problemen en teleurstellin-

gen in mijn leven meegemaakt, zodat ik altijd alternatieve plannen maakte voor onvoorziene omstandigheden. Mijn vrienden merkten vaak op dat ik zo onafhankelijk was. Ik hoor het ze nog zeggen: 'Ze heeft altijd een plan B achter de hand.' Een snelwegtrein (de Australische uitdrukking voor een groep trucks met grote aanhangers die in konvooi rijden) passeerde ons in tegenovergestelde richting. Hij kwam plotseling opdoemen uit wazige hittegolven, midden op de weg. Ik werd opgeschrikt uit mijn gedachten toen de chauffeur een ruk aan het stuur gaf en we van de snelweg een hobbelige zandweg opreden. Kilometers lang werden we gevolgd door een rode stofwolk. Ergens onderweg verdwenen de twee sporen en het drong tot me door dat er geen weg meer voor ons lag. We reden zigzaggend om bosjes heen en hotsten over de oneffen, zandige woestijnbodem. Verschillende malen probeerde ik een gesprek te beginnen, maar de herrie van de open auto, het geschraap langs de onderkant van het chassis en de op- en neergaande beweging van mijn lichaam maakten dat onmogelijk. Ik moest mijn kaken stevig op elkaar houden om niet op mijn tong te bijten. De chauffeur had kennelijk geen behoefte aan een praatje.

Mijn hoofd schudde heen en weer als de kop van een lappenpop en ik kreeg het steeds warmer. Ik had een gevoel alsof mijn panty aan mijn voeten vastgesmolten was, maar durfde geen schoen uit te trekken uit angst dat die naar buiten zou huppelen en terecht zou komen in de koperkleurige vlakte die ons, zover het oog reikte, omringde. Het leek me hoogst onwaarschijnlijk dat de zwijgende chauffeur ervoor zou stoppen. Telkens wanneer mijn zonnebril besloeg, veegde ik hem af aan de rand van mijn onderjurk. Die armbewegingen zetten de transpiratiesluizen wijd open. Ik voelde mijn make-up oplossen en stelde me voor dat de roze tint die ik op mijn wangen had aangebracht, nu in rode straaltjes langs mijn hals liep. Ze zouden me twintig minuten de tijd moeten geven om me weer toonbaar te maken voor het begin

van het officiële gedeelte, daar zou ik op staan!

Een blik op mijn horloge vertelde me dat er twee uren waren verstreken sinds we de woestijn in waren gereden. Ik voelde me warmer en onbehaaglijker dan ik in jaren was geweest. De chauffeur bleef zwijgen en uitte alleen zo nu en dan een soort gebrom. Opeens drong tot me door dat hij zich niet had voorgesteld. Misschien zat ik wel in de verkeerde auto! Nee, dat was onzin. Ik kon er niet uit en hij leek ervan overtuigd dat ik zijn passagier was.

Vier uur later stopten we eindelijk bij een gebouwtje, opgetrokken uit ijzeren golfplaat. Ervoor brandde een klein, smeulend vuur en twee vrouwen stonden op bij onze nadering. Ze waren Aboriginals van middelbare leeftijd; ze waren klein, schaars gekleed en toonden een warme glimlach ter verwelkoming. De een droeg een hoofdband van waaronder het dikke krullende zwarte haar in alle richtingen ontsnapte. Ze leken beiden slank en atletisch, met ronde, volle gezichten waarin heldere bruine ogen straalden. Toen ik uit de jeep stapte, zei mijn chauffeur: 'Tussen twee haakjes, ik ben de enige die Engels spreekt. Ik zal uw tolk zijn, uw vriend.'

Geweldig, dacht ik bij mezelf. Ik heb vijftienhonderd gulden uitgegeven aan een vliegreis, een hotelkamer en nieuwe kleren voor deze kennismaking met oorspronkelijke bewoners van Australië en nu kom ik tot de ontdekking dat ze niet eens Engels spreken, laat staan op de hoogte zijn van de laatste mode. Maar goed, ik was hier nu eenmaal, dus kon ik maar het beste proberen me aan te passen, hoewel ik diep in mijn hart wist dat dat erg moeilijk zou zijn.

De vrouwen spraken in korte, afgebeten en vreemde klanken die niet op zinnen leken, maar alleen op afzonderlijke woorden. Mijn tolk richtte zich tot mij en legde uit dat ik, om toestemming te krijgen de bijeenkomst bij te wonen, eerst gereinigd diende te worden. Ik begreep niet wat hij bedoelde. Het was waar dat ik bedekt was met dikke lagen stof en het erg warm had na de rit, maar dat scheen niet de betekenis te zijn.

Hij overhandigde me een lap stof die ik openvouwde om tot de ontdekking te komen dat het een soort voddige omslagdoek was. Er werd me gezegd dat ik mijn kleren uit moest doen en dat ding aan moest trekken. ‘Wat?’ vroeg ik ongelovig. ‘Meen je dat?’ Ernstig herhaalde hij de instructies. Ik keek rond naar een plaats om me te verkleden; er was niets. Wat kon ik doen? Ik was van te ver gekomen en had te veel ongemak verdragen om op dit punt voor de eer te bedanken. De jongeman wandelde weg. Och, wat zou het ook, dacht ik. Het zal in elk geval koeler zijn dan mijn kleren. Daarom trok ik zo discreet mogelijk mijn smoezelige nieuwe kleren uit, legde ze netjes opgevouwen op een stapel en sloeg het inheemse geval om. Mijn spullen legde ik op de dichtstbijzijnde steen, die even tevoren nog had gediend als zitplaats voor de wachtende vrouwen. Ik voelde me opgelaten in het kleurloze vod en had er spijt van dat ik zoveel geld had uitgegeven aan nieuwe kleren om een goede indruk te maken.

Daarna verscheen de jongeman weer. Hij had zich eveneens verkled. Nu stond hij bijna naakt voor me, met alleen een doek om zich heen, als een soort zwembroek. Hij was op blote voeten, evenals de vrouwen bij het vuur. Hij kwam met nog meer instructies. Alles moest uit: schoenen, panty, onderkleding en al mijn sieraden, zelfs de haarspeldjes. Mijn nieuwsgierigheid verdween langzaam om plaats te maken voor bezorgdheid, maar ik deed wat me gezegd werd.

Ik weet nog dat ik mijn sieraden in de punt van een schoen stopte en ook dat ik iets deed wat vrouwen van nature schijnen te doen, hoewel ik zeker weet dat het ons niet geleerd is: ik stopte mijn ondergoed in het midden van de stapel kleren.

Er steeg een deken van dikke, grijze rook op uit de smeulende kolen toen er verse, groene takken op werden gegooid. De vrouw met de hoofdband pakte iets wat op de vleugel van een grote zwarte havik leek en vouwde die open tot een waaier. Ze wapperde ermee voor me heen en weer. De rook wervelde omhoog en benam me bijna de adem. Vervolgens beschreef ze een

cirkel met haar wijsvinger, hetgeen volgens mij 'Draai je om' betekende. Het rookritueel werd achter me herhaald. Daarna moest ik over het vuur heen stappen, dwars door de rook.

Ten slotte werd me duidelijk gemaakt dat ik gereinigd was en toestemming had om de metalen hut binnen te gaan. Terwijl mijn gebronsde mannelijke begeleider met me naar de ingang liep, zag ik dat dezelfde vrouw mijn hele stapel bezittingen oppakte. Ze hield alles boven de vlammen, keek naar me, glimlachte en terwijl onze ogen elkaar bleven vasthouden, liet ze de schatten los. Al mijn eigendommen vielen in het vuur! Toen gebaarde ze dat ik nog eens over het vuur en door de rook moest stappen.

Een ogenblik lang was ik als verdoofd; daarna slaakte ik een diepe zucht. Ik weet niet waarom ik niet protesteerde of erop afvloog om alles te redden. Maar ik deed het niet. De gezichtsuitdrukking van de vrouw duidde erop dat haar handeling niet boosaardig was. Het werd gedaan op de manier waarop men een vreemdeling een uniek bewijs van gastvrijheid schenkt. Ze weet gewoon niet beter, dacht ik. Ze begrijpt niets van creditcards of belangrijke papieren. Dankbaar herinnerde ik me dat ik mijn vliegticket in het hotel had gelaten. Ik wist dat ik daar ook andere kleren had. Ik zou het op de een of andere manier wel klaarspelen om, gekleed in deze lap, door de lobby te wandelen wanneer het zover was. Ook weet ik nog dat ik bij mezelf dacht: Marlo, je bent een flexibel mens. Dit is niet de moeite waard om er een maagzweer van te krijgen. Wel bedacht ik dat ik later zou proberen om een van mijn ringen uit de as te zoeken. Hopelijk zou het vuur doven en afkoelen voor we met de jeep teruggingen naar de stad.

Dat zou echter niet gebeuren.

Pas later zou ik de symboliek begrijpen van het afleggen van mijn waardevolle en volgens mij zeer noodzakelijke sieraden. Ik moest nog leren dat tijd voor deze mensen absoluut niets van doen heeft met de wijzers op het gouden, met diamanten bezette horloge dat nu voor eeuwig aan de aarde was toevertrouwd.

Nog later zou ik begrijpen dat het loslaten van gehechtheid aan voorwerpen en bepaalde overtuigingen al onuitwisbaar was vastgelegd als een zeer noodzakelijke stap in mijn proces op weg naar bestaan.

**Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis
Lees dit boek-app**

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Bezoek www.levboeken.nl voor informatie over al onze boeken en meld u aan voor de nieuwsbrief. Volg @Levboeken op Twitter en bezoek onze Facebook-pagina: www.facebook.com/Levboeken.